

gens Standpunkt iffor var det, at den efter Forslag af den daværende Kultusminister gif ind paa at bevilge en Sum til Fortsættelse af Arbeidet ved Viborg Domkirke under den Forsudsætning, at der endnu iaar skulde bevilges en Sum af omtrent et lige Beløb, men at Arbeidet dermed bragtes til en foreløbig Afslutning, forsaavidt det ikke imidlertid skulde lykkes ved en Indsamling af private Midler eller paa anden Maade at tilveiebringe det Fornødne til at fortsætte dette Arbeide. Efter den Bevilling, der fandt Sted iffor, skulde der udgaae en Indbydelse til at tegne sig for Bidrag, saaledes at Resultatet deraf kunde foreligge, naar vi kom sammen iaar, for at man kunde see, om det var muligt at bevilge noget yderligere af de andre Kirkers Midler til at fortsætte Arbeidet. Denne Tanke, hvori, som det syntes, Ministeriet og Rigsdagen noget nær vare fuldstændig enige, har lidet et Skaar i sin Udførelse derved, at det ikke er lykkedes Administrationen af Domkirken at faae Forberedelserne til en Indsamling af saadanne Bidrag saa hurtigt fremmede, at der allerede nu kunde foreligge et Resultat af dens Bestræbelser. Den har naaet til at faae en Indbydelse udstedt for nogen Tid siden, og efter hvad der gjennem de offentlige Blade er kommet til Almenhedens Kundskab, er der tegnet Bidrag, men hvormeget der i det Hele taget kan ventes at ville komme ind, staaer endnu fuldstændigt dunkelt for os. Nu er altsaa Spørgsmaalet det, om vi skulle fastholde den iffor vedtagne Beslutning, nemlig kun at bevilge et Beløb til Arbeidets Afslutning, og under en saadan Forsudsætning forelaa Sagen ved Finantſlovens Indbringelse. Medens vi imidlertid have forhandlet denne Sag, har den havt en saadan Fremgang, at Kirkeministeriet har fundet Betænkelighed ved at fastholde denne Forsudsætning, idet man nemlig meente, at man vilde blive bragt i en uheldig Stilling med Hensyn til dette Arbeide, naar der kun var bevilget Penge af andre Kirkers Midler til Afslutningen af Arbeidet, da man ikke kunde vide, hvorledes man skulde arbejde, og om man loyalt opfyldte den Beslutning, Thinget havde taget ved Finantſloven, saafremt man enten fortsatte eller standsede Arbeidet, medens det muligviis kunde vise sig, at det burde behandles paa den ganske modsatte

Maade. Af disse Grunde og fordi Ministeriet troer, at det vil lykkes at samle det fornødne Bidrag til Kirkens Fuldvendelse, er det, at det har foreslaaet Thinget under Nr. 18 at omgjøre den Beslutning, vi iffor fattede, saa at der altsaa bevilges en vis Sum, dog ikke til Arbeidets Afslutning eller foreløbige Afslutning, men til Fortsættelse af Restaurationsarbeidet ved Viborg Domkirke. Udvalget anerkjender ganske vist, at Ministeriet ved denne Sag er kommet i en vanskelig Stilling, og at det vilde være meget betænkeligt for det at gjøre det Ene eller det Andet, saasnart Thinget ikke har fattet en ny Beslutning i denne Sag. — Ligeledes har Udvalget maattet anerkjende, at man ved at antage det Forslag, som Ministeriet har stillet, vilde bringe Thinget eller sig selv i en meget vanskelig Stilling, idet det let vilde føre til, at man kom til ligefrem at omgjøre den Beslutning, som man iffor, støttet paa tilstrækkelige Grunde, i Dvereenstemmelse med Ministeren fattede, nemlig, at, hvis ikke meget betydelige Bidrag indkom til denne Kirkes Opsørelse, maatte dette Arbeide standses. Under den Dverveielse, som har fundet Sted i Udvalget, er man bleven staaende ved at erkjende, at det vilde være rigtigt at vedtage noget Bestemt i denne Retning. Tidligere har man nemlig kun sagt: Naar der kommer en vis Sum, en betydelig Sum osv., uden at fastsætte nogen Grændse i saa Henseende, saa at Ministeriet vilde komme i en vanskelig Stilling, idet det ikke, naar Collecten og den øvrige Indsamling er sluttet, vil kunne vide, om der er bragt en saadan Sum tilveie, som den, hvorpaa Rigsdagen er gaaet ind at basere dette Foretagende. Derfor har Udvalget meent, at den meest praktiske Fremgangsmaade, som nu kunde følges, var, at man sagde: Dersom de forskellige Indsamlinger, som finde Sted, lykkes, og der tegnes Bidrag til et vist bestemt Beløb, saa vil Uvissheden derved være hævet, og Ministeriet veed da, hvorledes det i Fremtiden skal stille sig til denne Sag. Det er vel sikkert, at til næste Finantſaars Begyndelse vil man vanskeligt kunne vide, hvor stor den Sum bliver, som indsamles, idet nemlig Indsamlingen ikke til den Tid vil kunne være sluttet overalt; men det maa dog antages, at dersom denne Indsamling skal have nogen rig-